

Ніч лагідна "Класика преміум"

КУПИТИ

Цей твір — останній завершений роман автора, автобіографічна оповідь, яка в художній манері розкриває перед читачем моменти непростого життя самого Фіцджеральда, який на час написання твору зловживав алкоголем і відчував неабиякі фінансові труднощі на тлі стрімкого погіршення психічного стану його дружини.

Історія, яка починається в райському куточку на Французькій Рив'єрі та буквально дихає спокоєм, умиротворенням і теплом, незабаром перетворюється на «суворі будні», коли перед читачем постають всі складнощі характерів і життів персонажів, які на перших сторінках здавалися такими безтурботними та розслабленими.

Автор майстерно, у притаманній йому манері зображає героїв роману, їхні складні долі та події, що змінюють життя, виписуючи сцени з власного оточення, що дозволяє беззастережно зануритися в оповідь і повірити в прочитане. Цей роман безперечно залишить слід у серцях читачів.

КНИГА ПЕРША

I

На мальовничому узбережжі Французької Рив'єри, приблизно на півдорозі між Марселем та італійським кордоном, стоїть величний, гордовитий готель із рожевими стінами. Шанобливо схилені пальми кидають тіні на його розпашілий фасад, а перед будівлею простягається коротка смужка залитого яскравим сонцем пляжу. Останнім часом ця місцина перетворилася на літній курорт для зірок і знаменитостей, а ще якихось десять років тому він залишався майже безлюдним після того, як у квітні відвідувачі-англійці від'їжджали на північ. Зараз біля нього височіє чимало бунгало, але на момент початку цієї історії лише з десяток старих вілл догнивали, немов водяні лілеї, серед густих сосен між «Hôtel des Etrangers» Госса та Каннами, що за п'ять миль звідси. Готель і його яскравий, схожий на молитовний килимок, пляж були одним цілим. Рано вранці на воді відбивалися далекі Канни, рожево-кремові старовинні укріплення та фіалкові Альпи, що межували з Італією, тремтіли на гладіні прозорих мілин. Близько восьмої години на пляж вийшов чоловік у синьому купальному халаті, обхлюпав себе прохолодною водою, а тоді кілька хвилин, гучно постогнуючи та важко відхекуючись, борсався на глибині. Коли він пішов, пляжі затока затихли на годинку. Торгові судна повзли крайнебом на захід; на подвір'ї готелю було чути вигуки офіціантів; дерева парували вранішньою росою. Ще через годину зі звивистої дороги вздовж невисоких Маврських гір, які відділяли узбережжя від Провансу — від справжньої Франції — почулися автомобільні гудки.

За милю від моря, там, де сосни поступилися місцем запиленим тополям, лежала самотня залізнична станція. Саме звідти одного червневого ранку 1925 року екіпаж «вікторія» привіз до готелю Госса жінку з донькою. На обличчі матері лежав відбиток пригаслої вроди,

яка незабаром неминуче буде помережена синюватою сіткою судин; вираз був одночасно спокійним і в приємному сенсі усвідомленим. Однак погляд уявного спостерігача швидко ковзав на її доньку, в рожевих долоньках якої ховалися дивні чари, а щоки палали казковим полум'ям, немов у дітей після вечірнього купання в холодній ванні. Її ніжне чоло облямовували, немов завитки на геральдичному щиті, милі пасма, кучері та хвильки попелясто-русявого з золотавим відтінком волосся. Юні очі були яскравими, великими, чистими, вологими і блискучими, щічки повнилися життям, немов здійнятим на поверхню сильним, молодим серцем. Її тіло невимушено балансувало на тонкій межі юності — їй майже виповнилося вісімнадцять, вона майже сформувалась, однак і досі була вкрита росинками дитинства.

Коли перед ними з'явилася тонка гаряча смужка моря, що зливалось з небом, мати промовила:

— Щось мені підказує, що нам тут не сподобається.

— Я однаково хочу повернутися додому, — відповіла дівчина.

Їхні голоси лунали весело, однак було зрозуміло, що вони нудяться та не мають жодних планів, ба більше — щось планувати їм і не хотілося. Вони прагнули гострих відчуттів, але не для того, аби розворушити втому, а зі звичайною жадобою школярів-відмінників, котрі заслужили канікули.

— Побудемо три дні, а тоді поїдемо додому. Я сьогодні ж замовлю квитки на пароплав.

У готелі дівчина замовила номер доволі пристойною, однак сухою та немов завченою французькою. Коли їх нарешті поселили на першому поверсі, вона ввійшла у світло французьких вікон і, зробивши кілька кроків, вийшла на кам'яну веранду, що тягнулася вздовж усього готелю. Вона трималася, наче балерина, не ступаючи на повну ногу, а легко балансуючи ледве не на пальцях. Яскраве сонце відігнало її тінь майже до ніг, і дівчина мимоволі позадкувала — сонце було надто сліпучим, аби щось розгледіти. Середземне море за якихось п'ятдесят ярдів від неї мить за миттю поступалося своїми

барвами невмолимому сонячному світлу. Під'їзною доріжкою готелю, просто під балюстрадою, їхав вицвілий «Б'юїк».

Здавалося, в цю пору доби життя вирувало лише на пляжі. Три няні-англійки в'язали светри та шкарпетки з вікторіан-ськими візерунками, модними в сорокових, шістдесятих та вісімдесятих, і обмінювалися, що змістом своїм нагадували ритуальні заклинання; ближче до моря, під смугастими парасольками лежало з десятків людей, а їхні дітлахи ганяли на мілководді за неляканою рибою або голяка лежали на сонці, блискучі від кокосової олії.

Коли Розмарі вийшла на пляж, повз неї пробіг хлопчик років дванадцяти і з радісними вигуками пірнув у воду. Відчуваючи на собі пильні погляди незнайомих людей, дівчина скинула халат і зайшла в море слідом за ним. Вона пропливла кілька ярдів, а коли зрозуміло, що тут неглибоко — звелася на ноги і попрямувала вперед, струнками ногами долаючи свинцевий опір води. Зайшовши по груди, вона обернулася до берега: лисий чоловік із моноклем, в купальних шортах, з випнутими грудьми і втягнутим животом уважно дивився на неї. Розмарі перевела погляд на нього, чоловік зняв монокль, який ковзнув у густі кучері на грудях, і налив собі склянку чогось із пляшки, яку тримав у руці.

Розмарі опустила обличчя в воду і попливла різким чотиритактним кролем до плоту. Вода пестила її, ніжно змивала втому від спеки, гралася з волоссям і омивала всеньке тіло.

Розмарі ніжилась, обіймала воду, насолоджувалась відчуттями. Діставшись до плоту, вона відчутно захекалась, однак коли засмагла жінка з неймовірно білими зубами поглянула на неї згори, дівчина раптом усвідомила сувору білизну власного тіла, перевернулася на спину і попливла до берега. Щойно вона вийшла на берег, чоловік із пляшкою в руках озвався до неї:

Мушу вас попередити, що за тим плотом можна зустріти акулу, — дівчина не могла визначити його походження, однак розмовляв він англійською з повільною оксфордською вимовою. — Вчора вони зжерли двох британських моряків з судна у Гольф Жуан.

— О, Боже! — вигукнула Розмарі.

— Вони пливають слідом за сміттям, що викидають з кораблів.

Поглянувши на неї з таким виразом, який свідчив, що заговорив він лишень для того, щоб застерегти її, чоловік відійшов на два кроки і налив собі ще.

Розмарі, збентежена, але й потішена тим, що під час цієї розмови привернула до себе загальну увагу, шукала місце, де присісти. Вочевидь, усі присутні на пляжі володіли смужками піску безпосередньо перед їхніми парасольками; крім них, тут було чимало відпочивальників, котрі прогулювалися й перемовлялись, — панувала загальна атмосфера дружнього спілкування, втручання в яку вважалося б нахабством. Трохи далі, там, де пляж був всипаний галькою і мертвими водоростями, розташувалися відпочивальники з такою ж білою, як у неї, шкірою.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ